

Unu

Imediat cum a apărut pe lume, domnul și doamna Canker* au știut că bebelușul lor e diferit de copiii altora. Înainte de toate, s-a născut cu toți dinții în gură și cu dorința de a sta ore întregi în cărucior, ronțâind până la măduvă ciolane imense de oaie sau încercând să le muște de nas pe bătrânele suficient de naive cât să încerce să-l pupe. Mai apoi, deși țipa ca din gură de șarpe când îi schimbau scutecele, ochii nu i se umezeau niciodată de lacrimi. Mai presus de toate, imediat ce l-au adus de la maternitate și au aprins un foc mare și strălucitor în camera de zi, în loc să fie luat de vânt, fumul din șemineul lor a luat-o *în răspăr*.

Soții Canker au rămas o clipă cu gura căscată. Dar, așa cum spunea domnul Canker, *orice* întrebare are un răspuns, asta dacă știi unde să-l cauți. Așa că, într-o

---

* Tradus, numele familiei ar fi Putregai. În engleză, *canker* înseamnă „putrezire“ sau „descompunere“, aluzie la faptul că în această familie se naște un mare vrăjitor malefic.

bună zi, a mers la Biblioteca din Todcaster* și s-a pus pe citit. A citit și-a tot citit și s-a documentat cel mai mult despre Magie Neagră și Vrajitorie, dar mai ales despre semnele care îți spun de la o vârstă fragedă dacă cineva o să devină vrăjitor sau vrăjitoare. După care a plecat acasă și i-a dat vestea cea mare doamnei Canker.

Sigur, a fost un mare șoc. Nimănui nu-i *place* să știe că bebelușul lui va crește și va deveni vrăjitor, mai ales unul malefic. Dar soții Canker erau oameni raționali. I-au schimbat copilului numele din George în Arriman (după numele celui mai faimos și mai dat naibii magician persan) și i-au pictat pe un perete în cameră o friză cu lilieci-vampiri și limbi de tritoni. Dacă trebuia să devină vrăjitor, avea să-l pregătească să fie unul bun.

N-a fost ușor. Todcaster, locul în care trăiau, era un orașel obișnuit, cu oameni obișnuiți. Deși îl încurajau pe micul Arriman să exerseze cât îi stă în putere, era stânjenitor să se trezească cu vulturi sumbri și strâmbi în căsuțele pentru păsări sau să le explice vecinilor de ce li s-a transformat peste noapte mărul din curte într-un ciot înnegrit de forma mâinii unui mort.

Din fericire, vrăjitorii cresc repede. La cincisprezece ani, Arriman lua deja autobuzul spre parcul din Todcaster, iar pe drum declanșa o furtună care să fure lenjeria de pe

---

* Tradus, numele satului ar fi Vicleșteni. În engleză, *tod* înseamnă „șmecherie“, semn că sătucul e un loc numai bun pentru vrăjitorii și uneltiri.

fiecare sârmă din zonă și s-o ducă în zbor până la jumăta-tea drumului spre Jericho. La scurt timp după aceea, a ales să plece de-acasă și să-și facă un rost în viață.

Căutarea unui cămin nou i-a luat luni bune. Arriman nu voia un loc însorit și vesel sau unul apropiat de oraș. Și chiar dacă își dorea să stea în pustietate și printre ruine, era pretențios în privința fantomelor cu care locuia. Neavând nicio soră, Arriman era un pic timid în prezența femeilor și nu îi surâdea ideea ca Plângăcioasa Căruntă să facă du-te-vino pe masa lui la micul-dejun în timp ce își savura heringul afumat, sau ca Maica-fără-Cap să dea buzna peste el în baie.

În cele din urmă, a găsit conacul Darkington*. Era o clădire cenușie, sumbră și spațioasă, situată la vreo cincizeci de kilometri de Todcaster. La vest de conac se întindea o pădure sinistră, în nord era un bărağan pustiu și suflat de vânturi, iar la est, marea sură și mereu mișcătoare. În plus, fantoma de la Darkington era un nobil, genul cu care lui Arriman i se părea că s-ar înțelege de minune. Sir Simon Montpelier își omorâse toate cele șapte soții în secolul al XVI-lea și acum bântuia de zor văitându-se de vinovăție, gema de suferință și se lovea peste frunte scoțând un fel de pleoscăit.

Arriman a trăit acolo mulți ani: a distrus și-a nimicit, a aruncat în aer și-a produs vijelii. Pe scurt, a făcut tot ce

---

* Tradus, conacul s-ar numi Beznă. În engleză, adjectivul *dark* înseamnă „întunecat“, semn că acesta e locul în care se vor întâmpla numai lucruri înspăimântătoare.

i-a stat în putință ca să păstreze vii întunericul și magia în tot ținutul. Și-a umplut parapetele cu bufnițe și pivnițele cu salamandre. A plantat pe alee copaci scorojiți care aduceau a spânzurători și a săpat în curte un puț care emana pucioasă. A plantat și-un labirint din lemn de tisă, unul atât de încurcat și de ingenios, încât n-ar fi avut nimeni nicio șansă să iasă viu din el. Din fântânile de pe terasă a făcut să curgă sânge. Numai un lucru nu putea să facă. Nu putea să-l readucă la viață pe Sir Simon Montpellier. I-ar fi *plăcut* s-o facă, deoarece Sir Simon ar fi fost o companie grozavă. Însă aducerea fantomelor la viață e cea mai întunecată și mai greu de făcut magie dintre toate, așa că nici lui Arriman nu-i ieșea.

Anii au trecut. Deși părăsea rar domeniul Darkington, lui Arriman i se dusese vorba. Oamenii îl numeau Arriman cel Groaznic, Dușmanul Luminii și Vrăjitorul Nordului. Circulau tot soiul de povești despre el: cum că poate să stârnească tunetul înaintea fulgerului și că e prieten cu Beelzebub însuși. Dar Arriman își vedea de treaba lui. Devenise un tânăr înalt și chipeș, cu ochi închiși la culoare și scânteietori, cu nasul curbat ca prora unui vas de vikingi și o mustață deasă. Dar, în ciuda înfățișării agreabile, nu era deloc înfumurat.

În anii care au urmat, Arriman a pus bazele unei grădini zoologice private, în care a adăpostit cele mai hidoase și mai neastâmpărate animale de pe pământ: maimuțe cu fețe fără păr și funduri albastre, cămile cu boturile rânjite și genunchii grosolani și canguri pitici cu picioare cât

șinele de cale ferată, care pocneau tot ce găseau în cale. A transformat sala de biliard într-un laborator în care bolboroseau tot felul de fierturi diabolice, cu mirosuri dezgustătoare, și a invocat norii de ploaie de deasupra mării să se adune și să picure neîncetat peste acoperișurile lui.

Apoi, într-o zi, s-a trezit simțindu-se oribil. Știa că trebuie să se scoale și să arunce pe cineva în puț, să aducă un emu puturos la zoo sau să amestece niște otrăvuri în laborator, dar îi era peste puteri.

– Lester, i s-a adresat el servitorului care-i adusese micul-dejun. Sunt obosit. Sătul. Plictisit.

Lester era căpcăun; o creatură imensă și lentă, cu mușchi cât mingile de fotbal. Ca majoritatea căpcăunilor, avea doar un ochi în mijlocul frunții, dar, ca să nu deranjeze pe nimeni, purta un petic negru, ca să creze iluzia că are doi ochi. Înainte să fie servitorul lui Arriman, Lester fusese înghițitor de săbii și încă îi plăcea să mai înghită când și când câte o floretă sau o spadă. Asta îl alina.

L-a privit cu îngrijorare pe stăpânul lui.

– Chiar sunteți, domnule?

– Da, chiar sunt. De fapt, nu știu cât mai rezist. M-am gândit să plec undeva, Lester. Să-mi găsesc o cămăruță într-un oraș frumos, cu piață, poate să și scriu o carte.

Căpcăunul rămăsese interzis.

– Domnule, dar ce-o să se întâmple cu Întunericul și Răul?

Arriman s-a încruntat.

– Știu, știu. Am o misiune, știu. Dar cât să mai continui așa? Cât, Lester? Încruntătura i s-a adâncit și a dat din mâini disperat. *Cât?*

Lester nu era genul de căpcăun tolocmac care să nu știe decât să balmăjească. Așa că s-a uitat la stăpânul lui și a spus:

– Nu știu, domnule. Știți, căpcăunii nu văd în viitor. În schimb, romii pot. De ce nu mergeți să vă ghicească viitorul? Era o romă unde am lucrat, o chema Esmeralda. Știa ce face.

Săptămâna următoare, Arriman și Lester au mers spre Todcaster ca să găsească bâlciul. Au găsit caravana Esmeraldei destul de ușor. Se distingea de celelalte pentru că oamenii care ieșeau din ea arătau de parcă nu știau ce i-a lovit.

– Le spune adevărul, i-a explicat Lester, inspirând fericit aromele cunoscute ale bâlciului: ceapă prăjită de la toneta cu hamburgeri, ulei încins de motor de la mașinuțe... Nu îndrugă minciuni despre bruneți misterioși și călătorii peste mări și țări.

Esmeralda era o doamnă cu părul încrețit, care purta o bluză roz din satin. Arriman renunțase la pelerina lui de magician și purta un costum gri, în dungi. Privirea pe care i-a aruncat-o femeia era tăioasă.

– O să te coste cinci lire, i-a spus ea. Ia loc.

A băgat banii în buzunar, a luat o dușcă dintr-o sticlă pe eticheta căreia scria Gordon's Gin și a început să se uite cu atenție în globul de cristal. S-a holbat multă vreme. Apoi a dat globul deoparte și și-a aprins o țigară.

– E-n regulă. Stă să vină.

– Cine? a întrebat nerăbdător Arriman. Cine vine?

– Tipul ăl nou, a zis Esmeralda. Ăla care-o să-ți ia locul.

Arriman arăta șocat.

– Ce tip nou?

Esmeralda a închis ochii istovită.

– Vrei să-ți silabisesc? Și-a luat o voce gravă și a început să turuie: În curând va să vină un nou vrăjitor, a cărui putere va fi mai mare și mai întunecată decât a ta. Când o să vină acest Nou Mare Vrăjitor, tu, Arriman cel Groaznic, vei putea renunța la greutatea Întunericului și a Răului, pe care o cari de prea multă vreme. A deschis ochii. Ai înțeles? a întrebat pe un ton răutăcios.

– O, da, da! a zis Arriman fericit. Bănuiesc că nu știi *când* va să vină?

– Nu, l-a repezit Esmeralda. Nu știu. Următorul client, vă rog.

După vizita la Esmeralda, Arriman a fost un om fericit. Ca să-și umple timpul, a plantat un gard de măceși din ai căror spini curgea sânge, a determinat un vas cu petrol să eșueze pe niște stânci în apropiere și a inventat o vrajă nouă pentru căderea părului. Dar în majoritatea timpului stătea la poartă, pândind în așteptarea noului vrăjitor.

Era muncă grea. Conacul Darkington fusese construit în cel mai nordic punct în care puteai ajunge fără

să te rostogolești în Scoția. După o săptămână, când s-a trezit cu o degerătură la piciorul stâng, Arriman a hotărât să creeze un Vrăjitor Observator.

Pentru corpul Vrăjitorului Observator a folosit forma unui leu-de-mare, doar că mai solidă și mai blănoasă, cu un piept lat și numai bun de îmbrățișat. Observatorul avea patru picioare, o coadă și trei capete înzestrate cu ochi frumoși, ca de vultur, așezați pe niște antene scurte. Și în fiecare zi, la asfințit, acest monstru foarte util și blând se legăna pe drum, trecând pe lângă trunchiurile de copaci înnegrite, în formă de spânzurători, pe lângă fântâna șiroindă și pe lângă labirintul diavolesc, totul ca să stea în poartă și să se uite după noul vrăjitor.

S-a uitat așa zi-lumină, lună de lună, an de an, cu capul mijlociu privind spre nord peste câmpii, capul stâng privind spre vest peste pădure și capul drept privind spre est în direcția mării. Apoi, în ziua nouă sute nouăzeci de stat degeaba, Vrăjitorul Observator s-a descurajat, s-a posomorât și și-a pierdut cumpătul.

– Nu din nord va să vină, a zis capul mijlociu, așa cum făcuse în ultimele nouă sute optzeci și nouă de zile.

– Nici din vest, a zis capul stâng.

– Nici din est nu va să vină, a zis capul drept. Și ne-au înghețat picioarele.

– O să ne cedeze în curând, a zis capul stâng.

A urmat o pauză.

– Știți la ce m-am gândit? a zis capul mijlociu. Că bătrânul a fost păcălit.

– Adică n-o să *fie* niciun vrăjitor nou? a zis capul stâng. Capul mijlociu a încuviințat. A urmat o pauză și mai lungă.

– N-ar trebui să-i spunem? a întrebat capul drept.

– Cineva trebuie s-o facă, a sugerat capul mijlociu.

Așa că monstrul a făcut cale întoarsă și s-a îndreptat greoi spre conac, unde l-a găsit pe Arriman în dormitorul lui, se îmbrăca pentru cină.

– Ei bine? a întrebat el nerăbdător. Ce veste îmi dai?

– Noul vrăjitor nu va să vină din nord, a început calm capul mijlociu.

– Nici din vest nu va să vină, a continuat capul stâng.

– Nici vorbă de est, căci noul vrăjitor nu va să vină nici de acolo, a zis capul drept.

Vorbind apoi în cor, cele trei capete au zis curajos:

– Credem că ați fost dus de nas.

Arriman s-a holbat la ele îngrozit.

– Nu poate fi adevărat! Nu e posibil! S-a întors către Lester, care se pregătea să-i tundă mustața. Tu ce crezi?

Căpcăunul s-a scărpinat în frunte, pe sub peticul de la ochi, și l-a privit cu îngrijorare.

– Nu am auzit niciodată ca Esmeralda să se fi înșelat, domnule. Dar a trecut mult...

Arriman l-a întrerupt cu un țipăt oribil, privindu-se în oglindă și apucându-se cu mâinile de cap.

– Un fir alb de păr! a urlat magicianul. Un fir alb printre cârlionții mei blestemați. O, Umbre ale Întunericului și Pierzaniei, a venit sfârșitul!

Țipătul l-a făcut pe secretar, domnul Leadbetter*, să dea buzna în încăpere. Domnul Leadbetter se născuse cu o codiță, lucru care-l făcea să-și imagineze că e din neam drăcesc. Era caraghios din partea lui să creadă una ca asta, pentru că mulți oameni au codițe. Ducele de Wellington s-a născut cu una, așa că a trebuit să îi fie confecționată o șa special găurită pentru bătălia de la Waterloo. Însă domnul Leadbetter n-avea de unde să știe de Ducele de Wellington, căci irosise mult timp dând spargerii la bănci și cu alte asemenea isprăvi. Asta până când își dăduse seama că fărădelegile nu-s de el, așa că a devenit în schimb secretarul lui Arriman.

– Domnule, sunteți bine? a întreat Leadbetter neli-niștit. Păreți îngândurat.

– Îngândurat? Sunt terminat! *Devastat*. Știi ce înseamnă un fir alb de păr? Înseamnă că îmbătrânești și mori. Înseamnă sfârșitul Vrăjitoriei, Întunericului și Blestemelor la Darkington. Și unde-i noul vrăjitor, unde, unde, *unde?*

Monstrul a oftat.

– Nu va să vină din nord, a început istovit capul mijlociu.

– Știi că nu va să vină din nord, tâmpitul, a izbucnit marele magician. Fix de-asta mă plâng. Ce să *fac?* Nu pot aștepta pe veci.

---

* Joc de cuvinte care s-ar traduce prin „conduce mai bine“, aluzie la faptul că secretarul era mai priceput decât Arriman la treburile administrative.

Domnul Leadbetter și-a dres glasul.

– Domnule, v-ați gândit vreodată să vă căsătoriți?

Din nările lui Arriman au izbucnit mici flăcări, iar din spatele adunării s-a auzit bombănind Sir Simon.

– Căsătorie! Eu, căsătorit! Ți-ai pierdut *mințile*?

– Domnule, dacă v-ați căsători, ați asigura succesiunea, a spus calm domnul Leadbetter.

– Despre ce naiba vorbești? l-a repezit Arriman, care se simțea de-a dreptul oribil și era furios.

– Domnule, se referă la faptul că ați putea avea un urmaș vrăjitor. Și el ar prelua puterea dumneavoastră. Știți cum e, un fiu, a spus Lester.

Arriman a rămas tăcut. Un fiu. Și-a imaginat pentru o clipă copilul stând în cărucior, un omuleț scump care să curețe oasele de măduvă. Apoi a tresărit.

– Cu cine m-aș căsători? a mormăit descurajat.

Dar sigur că știa. Toți știau. Un vrăjitor nu se poate căsători decât c-o vrăjitoare.

– Poate n-ar fi chiar așa de rău, nu? a zis capul stâng pe un ton încurajator.

– N-ar fi chiar așa de *rău*! a urlat Arriman. Ți-ai pierdut *mințile*? O hoască întunecată, cu bășici și negi în locuri nedemn de a fi menționate din cauza foitului pe mătură! Vrei să stau la aceeași masă cu *asa ceva* în fiecare dimineață, cât îmi mănânc fulgii de porumb?

– Cred că vrăjitoarele s-au mai schimbat de când..., a început domnul Leadbetter.

Dar Arriman nu-l asculta.

– Să fugă pe coridoare îmbrăcată în cămașa ei de noapte oribilă, zbierând și agitându-se? Sau umblând cu urme de ou în mustață? Sau insistând ca pisică-sa să doarmă, fără-ndoială, pe pat?

– S-ar putea să nu...

– De fiecare dată când merg în bucătărie să iau o gustare, ea să fie acolo, amestecând fleacuri în oala ei sleioasă – resturi de limbi de broască, ochi de triton și alte tâmpenii? Odată ce-și face apariția, bănuiesc că trebuie să-mi iau la revedere și de la o friptură cât de cât normală.

– Dar...

– Să-și spele dinții puturoși și galbeni la chiuveta mea? a continuat Arriman, din ce în ce mai isteric. Sau și mai rău, să *nu*-și spele dinții puturoși și galbeni la chiuveta mea.

– Ar putea să aibă baia ei, a zis prevăzător capul mijlociu.

Dar nimic nu-l putea opri pe Arriman, care a continuat să tune și să fulgere încă vreo zece minute. Apoi, lovit brusc de calm și foarte palid, a zis:

– Fie, înțeleg că asta e misiunea mea.

– O decizie înțeleaptă, domnule, a completat secretarul său.

– Cum să aleg? a zis Arriman, cu vocea subțire ca o ață. Ar trebui să fie o vrăjitoare din Todcaster, bănuiesc. Altfel, mă tem că nu-i a bună. Dar cum alegem care vrăjitoare?

– Domnule, am o idee, a zis Leadbetter.